

Paskambink tėčiui

Jeį minsiu iš visų jėgų, – pagalvojo Ju, – galiu spėti grįžti namo prieš apsemiant gatves.

Julė Kornelijus-Huang

(Paremta tikra istorija)

Autorius gyvena Jutoje, JAV.

*„Būkite džiugūs, nes aš jus vesiu“
(Doktrinos ir Sandorų 78:18).*

Ju iš mokyklos žengė ant šaligatvio, kuriuo ėjo daugybė žmonių. Jo galva dar buvo pilna matematikos formulių iš popamokinio užsiėmimo. Žmonės su lietsargiais skubėjo pro šalį. Gausiai krito didžiuliai lietaus lašai, o gatvės buvo užtvinusios.

Šalia stabtelėjo Ju draugas Linas. „Turėtum paskambinti tėčiui, kad tave paimtų, – pasakė Linas. – Ponas Žangas sako, kad kai kurios miesto dalys jau apsemtos.“

„Galiu grįžti namo ir pats.“

„Bet pažiūrėk į visą tą vandenį“, – pasakė Linas, rodydamas į lietaus latakais greitai bėgantį vandenį.

BILO JANGO ILLUSTRACIJA

Akimirką Ju pajuto keistą jausmą. Gal Linas teisus? Galbūt jis turėtų paskambinti tėčiui, kad parvežtų jį namo, kol dar neapsėmė gatvių. Bet praeitą vakarą juodu su tėčiu susiginčijo ir Ju vis dar pyko. Jis nenorėjo prašyti tėčio pagalbos.

Ju atrakino dviratį ir atsisveikino su Linu. *Jeį minsiu iš visų jėgų, – pagalvojo jis, – galiu spėti grįžti namo prieš apsemiant gatves.*

Jis mynė iš visų jėgų, bet netrukus jo rankos sušalo, drabužiai permirko, o jis pats visai išsimušė iš jėgų. Vėl atėjo mintis paskambinti tėčiui. Ar tas jausmas iš Šventosios Dvasios? Ji pakrikštiję misionieriai sakė, kad Šventoji Dvasia gali būti jo vadovas. Ju pažvelgė į dangų. Buvo taip tamsu, kad jis negalėjo matyti pastatų viršaus. Bet jis vis dar pyko ant tėčio.

Ju ignoravo tą jausmą ir mynė toliau. Vanduo tiek pakilo, kad parduotuvėlių savininkai uždarinėjo savo parduotuves. Žmonės nešė daiktus į aukštesnius aukštus. Ju pamatė motiną, kurį tame potvynyje stūmė savo du vaikus mažoje plastikinėje valtyje.

Vanduo pasiekė kulkšnis ir Ju daugiau nebepajėgė minti dviračio. Jis nulipo ir ėmė jį stumti. Turbūt dabar jau buvo per vėlu skambinti tėčiui, o lietus vis pliaupė. Sugriaudėjo griaustinis ir virš Ju blykstelėjo žaibas. Ju taip išsigando! Ir buvo toks pavargęs! Jis

pažvelgė pirmyn. Jo namai vis dar buvo toli. Jam nereikėjo ignoruoti Šventosios Dvasios vien dėl to kvailo ginčo.

Ju sustojo, kad trumpai pasimelstų. Per lietaus ir griaustinio triukšmą jis negalėjo girdėti savo balso, bet žinojo, Dangiškasis Tėvas gali jį girdėti.

„Dangiškasis Tėve, – meldėsi Ju, – prašau padėti man saugiai grįžti namo.“ Užbaigęs maldą, jis pasijuto pakankamai stiprus, kad eitų toliau.

Galų gale Ju jau galėjo matyti savo namus ant kalvos. Sušalęs, pavargęs ir kažkaip pametęs batą Ju plumpino į kalvą. Jis pamatė tėtį, laukiantį jo lauke. Tėtis nuskubėjo žemyn jo pasitikti ir bėgo taškydamas vandenį.

Pribėgęs tėtis apkabino Ju. „Aš taip jaudinausi! – pasakė tėtis. – Tau reikėjo paskambinti man!“

„Galvojau, kad pykstame vienas ant kito“, – tarė Ju.

„Niekada tiek nepykstu, kad tau nepadėčiau“, – atsakė tėtis. Tada jis paėmė Ju dviratį ir stūmė jį likusį kelią iki kalvos viršaus.

Net griaustinui aidint tarp daugiaaukščių pastatų ir pliaupiant stipriam lietu Ju širdį pripildė šiltas jausmas. Eidamas paskui tėtį į namus jis jautėsi ramus ir saugus. ●

„Mūsų Tėvas danguje žinojo, kad mirtingame gyvenime susidursime su iššūkiais ir negandomis. [...] Kad suteiktų mums žemiškos stiprybės ir dieviškos pagalbos, Jis parūpino Šventąją Dvasią.“

Vyresnysis Ronaldas A. Resbandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Šventa Dvasia, vesk visus“, 2017 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.